
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 89.SZÁM – 2019.JÚNIUS

Kedves Testvérem!

Nyár eleji számunk idén – mert Húsvét ünnepe nagyon későn volt – Úrnapija előtt jelenik meg. Ezért úgy gondoltam, hogy erről a gazdag ünnepről: Krisztus Szent Testének és Vérének főünnepről írnék pár gondolatot mostani Krisztinavárosi Híreinkben.

Ezt a gondolatot, hogy az Oltáriszentségnek külön ünnepe legyen, először lüttichi szent Julianna (+1258) vetette fel. Jézus látomásban szólította föl őt, hogy szorgalmazza ennek az ünnepnek a bevezetését. (Látomásában a teli holdat látta, melynek egy cikkelye sötét volt. Jézus magyarázata szerint a teli hold az Egyház áhítata, a sötét cikkely pedig az Úrnapi hiányzó ünnepe.)

Az Eukarisztia igazi emléknapija az alapítás napja, Nagycsütörtök. Mivel nagyhéten nem tudjuk teljes odaadással megünnepelni, hogy Jézus velünk maradt a Kenyér és a Bor színében, nagy öröm számunkra, hogy IV. Orbán pápa 1264-ben elrendelte ezt az ünnepet. (A pápára nagy hatással volt a bolsenai eukarisztikus csoda. Egy hitetlen pap szentmiséjén kiömlött a szent Vér, és nem bor-, hanem vérfoltokat hagyott a korporálén. Ez a korporálé megtekinthető napjainkban is az orvietói székesegyházban.) A pápa Aquinói szent Tamást bízta meg az Úrnapi liturgiájának megszerkesztésével. (Pl. ennek köszönhetjük a „Pange lingua” és valószínűleg „Adorate te devote” himnusz és az ünnep szekvenciáját a „Lauda Sion”-t.)

Nagycsütörtökön inkább a szentmisére – Krisztus keresztdozatának megjelenítésére – míg Úrnapiján az átváltoztatásra, a maradandó jelenlétre gondolunk. Ezért tartunk körmenetet, mely hitvallásunk hangsúlyozott módja. Magyarországon – a feljegyzések szerint – a XV. századtól a Budavári körmenetek voltak a leghíresebbek. Nagy fényvel és pompával tartották meg, amelyen maga a király is gyakran részt vett. Nagyon hamar szokásba jött a négy oltártól, a négy égtáj felé adott áldás, hogy így mindenki számára kieszközöljék Jézus segítségét.

Igen szép szokás, hogy a nyár eleji virágok nagy szerepet kapnak a körmenetben. Szokás a négy sátrat zöld ágakkal és virággal díszíteni. Ahol tudnak, szebbnél szebb virágzönyeget készítenek, de mindenütt legalább szirmot szórnak. Ilyenkor még a monstrenciát is virágkoszorú díszíti.

Testvérem! Mesterünk testével olyan sok csodálatos dolog történt. Például Szűztől született (Vö.: Lk 1,27). Vizen járt (Vö.: Mt 14,25). A betegeket érintéssel meggyógyította (Vö.: Mt 20,34). Feltámadt (Vö.: Mt 28,1-6). A zárt ajtón keresztül megjelent (Vö.: Jn 20,19). A fellegeken Atyjának jobbjára szállt (Vö.: Mk 16,19). Így nem is olyan nehéz elképzelni, hogy a kenyér színében velünk maradt. Ez az ünnep erősisen minket ebben a hitben!

Szeretettel

plébános

„Minden forrásom Belőled fakad”

A fenti zsoltár (Zsolt.7/7) idézet az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus mottója. Nagyon szép, de akkor tud valósággá válni, ha engedjük Jézusnak, hogy Ő legyen életünk első és legfőbb forrása. Ő az élő Krisztus, aki velünk maradt az idő végezetéig! Megígérte, és valóban jelen van minden tabernákulumban.

A NEK-re való készületünk egyik fontos eseménye volt „A szentségimádás iskolája” lelki gyakorlat. Nagyon örültem, amikor meghirdették, jelentkeztem és a Jóisten teremtett is időt rá. Egy alkalom kivételével részt is tudtam venni a dr. Fábry Kornél atya által megtartott, vetített előadásokon, s az azt követő szentségimádásokon. Pótolni, elmélyíteni lehetett otthon az internetről, ill. a tanításokat tartalmazó könyvből és a munkafüzetből, amiben a leglényegesebb elmélkedésre indító gondolatok szerepelnek. Szóval én is nekivágtam, hála Istennek sokadmagammal együtt.

Nem könnyű, de próbálom veletek megosztani: mit, avagy Kit adott nekem ez a lelki gyakorlat. Hiszem és remélem, hogy minden ember életében eljön a pillanat, mikor felismeri: milyen végtelen türelemmel várt Isten az ő igéjére!

A szentségi Jézussal való kapcsolatomban természetesen az elsőáldozással kezdődött. Hálát adok Istennek, hogy katolikusnak kereszteltek és így gyermekkoromban átélhettem, milyen is Jézust a szentgyónás után a szívembe fogadni. A gimnáziumi évek alatt következett be az eltávolodásom az Úrtól és az egyháztól. Már családosan, kétgyermekes édesanyaként, 33 évesen tapasztalhattam meg és élhettem át Isten szeretetét és a közösség megtartó erejét. 1971 Pünkösdsze óta veszek részt rendszeresen heti 1 óra szentségimádáson, Isten segítségével. A Szentségimádás Iskolája nagy ajándék volt számomra. Nagyon sok kérdésemre választ kaptam, aggályokat eloszlatott, lelkileg megerősített. Sokat tanulhattunk a Szentírásból, a szenteken, pápákon, az egyház tanításain keresztül Jézusról, hitünkről, az imáról. Megdöbbentett a felismerés, hogy a mi szabad akaratunkon múlik, hogy megkötozzuk Jézus kezét – szobor a templomban –, vagy engedjük, hogy szeressen, átöleljen, vezessen minket. Milyen kulcsfontosságú Jézust követni! A lelki gyakorlat segített felismerni a Szentlélek által: Jézus az élet kenyere! Engedni, hogy tápláljon testével és igéjével! Átengedni az irányítást Jézusnak! Ő a minden, én semmi vagyok! Igent kell mondani a Vele való találkozásra. Isten a csend barátja (Teréz anya), Ő a csendben szól hozzánk. A szentségimádás egy befogadó, belső magatartás. Az Úrral kell lenni a többiekért. Meg kell látnom, felismernem és szeretnem a megtört embertársamban Krisztust. Minden élethelyzetben meg kell próbálnom

tudatosítani Jézus jelenlétét. Ő örök jelen. A lelkigyakorlat nagyobb önismeretre segített, de ez nem keserít el, mert megadta, hogy jobban bízzak benne, Ő tudja, ki vagyok valójában és gyengeségem, törékenységem ellenére szeret és bízik bennem. Engednem kell, hogy a hiányokat Ő töltsse be egyedül. Semmi és senki más nem képes erre. Vele mindig van újrakezdés! Jézus megmutatta, hogyan akar továbbvezetni, miben kell változnom, miben akar segíteni, mit kell még odaadnom, hogy végre valóban a főparancs szerinti életet tudjak élni: Istent teljes szívemből, teljes lelkemből, teljes elméből és minden erőmből szeretni, és szeretni felebarátomat, mint önmagamat.

Hálát adok Istennek, köszönöm Mihály atyának, dr. Fábry Kornél atyának, a szervező és segítő testvéreknek, hogy lehetővé tették számunkra ezt a lelkileg építő, felemelő lelkigyakorlatot. Kérem Jézust, hogy közösségünk és mindannyiunk életében tegye szándéka szerint gyümölcsözővé az ott hallottakat és tapasztaltakat és átélte kegyelmeket.

Szelíd és alázatos szívű Jézus, alakítsd szívünket a Te Szent Szíved szerint.!

Patakiné Lesznik Angéla

A szentségimádásról

Nehéz röviden szavakba foglalni, amit a szentségimádás jelent számomra. Úgy gondolom, hogy Ti, akik e sorokat olvassátok, már „képzet”, hittel rendelkező, templomba járó, vallásos gyakorlatokban jártas és imádkozó Testvérek vagytok.

Ezért arra gondoltam, hogy személyes tapasztalataimat, élményeimet osztom meg Veletek. A 60–70-es években voltam fiatal. Szüleim hívő emberek voltak, vallásosan igyekeztek nevelni, hitünket csak a vasárnapi szentmisén, esetleg otthon esténként zárt ajtók mögött éltük meg. Jobb volt, ha nem dicsekszünk hívő életünkkel. Egyházi iskolába jártam, de nem emlékszem arra, hogy volt-e egyáltalán szentségimádás.

Az Oltáriszentség vonzását a szentségimádásban igazán és emlékezetesen először Medjugorjében tapasztaltam meg. Minden este szinte futottam a Jézussal való csendes találkozásra (a napi hegymászások után). Mágnesként vonzott a ragyogó, hófehér ostyában jelenlévő Jézus, a Tábor hegyén éreztem magam akkor. Ezt az örömteli lelki állapotot nem lehet leírni. Azóta is „szerelemben” vagyok Jézussal. Hála a Szentlélek segítségének, az Atya gondoskodó szeretetének és Szűzanyánknak. Imáimat, fohászaimat a Szentlélek segítségül hívásával kezdem. Köszönöm Jézus, hogy elküldted Őt nekünk!

Azóta többször és többféleképpen hallottam, hogy Jézus emberi mivoltában epedve vár ránk, vágyik arra, hogy szeressük. Amikor a szentségimádásban jelenlétét keressük, Ő örül nekünk és sokkal nagyobb szeretetet ad, mint ahogy mi tudunk közeledni hozzá. Ezt meg is tapasztaltam. Sokszor gondokkal, fájdalommal telve ültem Jézus elé. Eltartott egy ideig, míg a szerető Jézussal tudtam lenni és nem csak saját magammal foglalkozni. Biztosan nem saját erőmből jutottam el oda, hogy egy idő múlva megszűnt zaklatottságom, nyugalomban, hálátelt szívvel tudtam lelkesedni és imádni Őt. Szomorúságom szertefoszlott, öröm és megnyugvás költözött a szívembe. Ha elé viszem kétségeimet, gondjaimat, megkérdezi: mit akarsz, hogy tegyek? És őszintén elé viszem az engem foglalkoztató kérdéseket, vágyakat. Ez arra készített engem, hogy én is megkér-

dezzem tőle: mit kívánsz, hogyan cselekedjem? Akkor és ott legtöbbször nem kapok választ, de életem útján minden valahogy kevésbé göröngyös, a nehéz dolgok megoldódnak. Jézus, Te gondoskodsz. Nem lehet érteni, csak hinné és örülni neki.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők, aki énbennem marad, és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni...” (Jn.15.,1-8.) Keresztelésünk alkalmával a „szőlőtőre” kerültünk, sajnos egyéni rossz döntéseink akadályoznak abban, hogy az életető szőlővesszőn maradjunk, Jézussal egy keringésben. Nem elég közel kerülni Jézushoz, benne kell lennünk, azaz nem válhatunk le a szőlővesszőről. Ebben adhat segítséget nekünk a szentségimádás, ha mi is képesek vagyunk átadni teljes lényünket, szívünket. Tudunk neki ezért hálát adni és dicsőíteni. Pünkösöd alkalmával a Szentlélek különösen segítségünkre van ebben, csak legyünk figyelmesek.

Ha egy testvérünk hív a jót megtenni, vegyük azt Jézus hívásának és emberi képességeink szerint próbáljuk megtenni a magunkét, a Lélek velünk van és szinte észrevétlenül támogat minket. Szükségünk van erre a támogatásra, hiszen mindannyian hibákkal, gyarlóságokkal, bűnökkel küzdünk. Sok esetben észre sem vesszük, nemhogy úrrá tudjunk lenni rajtuk.

Nagy kéztetést érzek arra, hogy az örömet mindenki vel megosszam, hogy mindannyian megtapasztaljátok saját szükségleteitek szerint a szerető, gondoskodó Istenhez tartozás örömét. A rendszeres szentségimádás is ebben segíti azokat, akik szeretik és gyakorolják.

Szolgáljon közös örömünkre, hogy hétfőnként 17–19 óráig köztünk van templomunkban a kihelyezett Oltáriszentség, amit ősztől ki szeretnénk terjeszteni az egész hétfői napra. Ezért kérjük, vállaljátok ezen a napon bármely napszakban 1–1 óra eltöltését a Szentségi Jézussal. Erre folyamatosan lehet jelentkezni nálam, vagy a nyári hónapokban a sekrestyében.

Hiszem, hogy Te ott vagy, Jézus a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Gyertek, imádjuk, magasztaljuk és áldjuk!

Testvéri szeretettel

Bucsyné Magdi

Hogyan készülnek föl gyermekeink (és a szüleik) az elsőáldozásra?

Plébániánkon minden év novemberében ünnepeljük az elsőáldozást. Erre azok jelentkezhetnek, akik második éve tanulnak iskolai hittant.

A jelentkező gyerekek számára a felkészítést januártól májusig, havonta egy-egy szombat délelőtt tartjuk a plébánián és a templomban. Itt elmélyíthetik az eddig tanultakat és a közösségi életben is részük lehet. A szülőket is szeretnénk segíteni gyermekeik Jézushoz vezetésében, ezért őket is várjuk a gyermekeikkel együtt a januári és a márciusi délelőttökre a gyerekekkel egy időben, illetve májusban egy teljes lelki napra.

A tanév végén a gyerekek vizsgát tesznek a tanultakból. Augusztusban szintén a felkészítés részeként négy napos táborba is megyünk a gyerekekkel. A szeptemberi szentgyónást követi az ünnepeyes beöltözés, ekkor kapják meg a fehér ruhát, ami tiszta lelkiüket jelképezi. Októberben is van egy szentgyónás számukra, novemberben pedig a harmadik szentgyónás és ezt követi az első szentáldozás.

Gertheis Zita

Összességében tehát bő tíz hónapig készülnek a gyerekek Jézus testével való első találkozásra. Velük készülnek a szülők is. Ahogyan Zita említette, a szülőket januárban és márciusban egy-egy fél napra hívjuk össze „elméleti képzésre”, majd pedig májusban egy egész szombatra, lelki napra. Ezt a lelki napot Mihály atya vezeti két házaspárral közösen. Az egyik pár a plébániánk családfereje – Forián Szabó Gabi és Péter –, a másik pár pedig olyan valaki, akiknek a közelmúltban volt elsőáldozó a gyermeke.

A lelki nap témája nyilván az, hogy hogyan készítsük föl a gyermekünket, és hogyan tartsuk bennük is, és a család többi tagjában is azt a lelkiületet, azt a kegyelmi állapotot, amely az elsőáldozás révén jó esetben nemcsak a gyerekekre, hanem az egész családra kiható.

Hogyan zajlik le egy ilyen lelki nap? Miről is beszélgetünk ott egy napon át? Megkértük az egyik édesapát – Zawadowski Ádámot –, hogy mondja el, mit jelentett nekik az idei lelki nap.

Forián Szabó Gabi és Péter

Bevallom, amikor először meghallottam, hogy mindkettőnk együtt, egész napos lelki napra hívnak, akkor nem voltam túl boldog. Igen nehéz kettőnknek akár csak pár órára elszakadni a hétvégem otthonról, nemhogy egy teljes napra... Persze a gyermekek születése előtt sokszor voltam lelki gyakorlaton, mindig jó volt, de később együtt a feleségemmel már sosem tudtunk elmenni. Hiába terveztük többször is, a gyermekfelvigyázó segítség mindig kútba esett és végül csak egyikünk ment. Most szerencsére sikerült a kisebbeket „lepasszolni” és ha „nagy duzzogva” is, de elmentünk. A végére nagyon szégyelljük, hogy nem akartunk elmenni. Ugyanis a témák és beszélgetések nagyon praktikusak és hasznosak voltak: Mit csináljunk a gyerekkel, ha nem akar imádkozni és csak fetreng a földön ima helyett? Hogyan vezessük rá arra, hogy templomba menni, gyónni menni jó? Hogyan segítsünk gyermekünknek a gyónásra való felkészülésben anélkül, hogy a bűneiről kész listával állnánk elő? Hasznos volt kortársak szüleitől tapasztalatot szerezni és azoktól is tanulni, akiknek a gyermekei már nagyobbak, vagy fel is nőttek. Volt szabadidő is, hogy feleségemmel átbeszéljük a hallottakat és olyan jó elhatározások szülessenek, amiket azóta sikerült is otthon megvalósítani. Így már a nap megkoronázása volt, hogy részt vehettünk az esti szentmisén is (a kicsik nélkül, nyugalomban) és azt egyből felajánlhattuk az elsőáldozásra készülő lányunkért. Végül tehát a Gondviselés elérte, hogy ami kötelező letudandó feladatnak tűnt, az sok jónak a forrása legyen. Köszönjük a szervezőknek, na és persze a Gondviselésnek!

Zawadowski Ádám

Eredeti, vagy fénymásolt életet élsz?

A fenti címmel jelent meg írás *Carlo Acutis*-ről a NEK honlapján. A 2006-ban tragikus hirtelenséggel elhunyt olasz kamasz fiú kiskorától kezdve kitűnően értett az informatikához: honlapot szerkesztett, programozott, filmeket vágott, képregényeket animált. De Carlo nem csak ebben volt különleges. Olyan keresztény életet élt, amelyet felnőttként is kevesen: elsőáldozásától kezdve minden nap járt szentmisére, egyet sem hagyott ki. Édesanyja azt is megosztotta, hogy még a család utazásai során is az foglalkoztatta, hogy merre van a legközelebbi templom. Sokat imádkozott a misék előtt vagy után a tabernákulum előtt. A Szűzanyával is szoros kapcsolatot ápolt, minden nap imádkozta a rózsafüzért. Az Eucharisziát a *mennyországba vezető országútnak* vallotta. Mély és aktív hitélete mellett jól megfért, hogy az átlagos kamaszok életét is ugyanúgy megélje. Számos barátja tisztelte különleges bölcsességét, és elfogadták, mert érezték, hogy a szívéből jön. Hajléktalanokat, rászorulókat is támogatott, mert fontosnak tartotta, hogy segítsen másokon. Az ifjú Carlo életének középpontjába helyezte az Eucharisziát. Számítógépes tudását 14 évesen arra használta, hogy megalkossa az eucharisztikus csodák virtuális kiállítását, ami mind a mai napig elérhető (www.miracolieucaristici.org/) magyar nyelven is. Szüleivel együtt két és fél év alatt ellátogattak az összes csoda helyszínére. Betegségének szenvedéseit az egyházért, a pápáért ajánlotta fel. Kérésének megfelelően Assisiben temették el, a városban, amiről azt mondta: *a hely, ahol boldogabb vagyok*. Szentté avatási eljárása folyamatban van. Carlo lelki örökségét Milánó érseke akként fogalmazta meg, hogy *bensőséges hite bizonyíték arra, hogy Isten a fiatalok szívében is kopog*.

„Ne fénymásolt életet élj, ne más életét próbáld meg élni. Éld a saját, egyedi missziódat, hiszen annak betöltésére vagy meghívva!” – fogalmazott Németh Kinga, az eredeti cikk szerzője.

Kedves fiatalok! Halljátok a kopogtatást? Valóban nem, vagy csak nem meritek meghallani? Bárhogyan is legyen, a szeptemberi *ForrásPont – Még egy nap Jézussal* nektek szól. A ForrásPont találkozási lehetőség Jézussal, aki velünk maradt az Oltáriszentségben. Ízelítő a programból: zenés dicsőítés, tanúságtételek, tanítás, pódium-beszélgetés, szentmise Mohos Gábor segédpüspökkel, szentségimádás. A ForrásPont vendégei lesznek: Cristina nővér (az olasz The Voice tehetségkutató műsor győztese), Kovács András Péter (humorista, író), Papp Miklós (görögkatolikus pap), Pulay Eszter (aerobikédző), Dánielfy Gergely (énekes, előadó), dr.Fábrý Kornél (római katolikus pap, a NEK főtítkára). A részvétel ingyenes, a helyek korlátozott száma miatt azonban regisztrációhoz kötött. Itt lehet jelentkezni: <https://forraspont.iec2020.hu/#/>

Szeretettel várják a rendezvényre a 15 és 30 év közötti fiatalokat. Íme a pontos részletek:

időpont: 2019. szeptember 21., szombat, 14:00-20:00 óra

helyszín: BOK Csarnok (1146 Bp, Dózsa György út 1.)

kapunyitás: 13:00 óra

A NEK előkészületeivel foglalkozó plébániai munkacsoport nevében:

Horváth Ágoston

... és megint választottunk a szó mindig elszáll, az írás újra(megújra) olvasható

A „politikai marketing” nem titkolt alapvetése, hogy t. politikusaink szavai fél(!)év után a feledés mély kútjába hullanak, így tagadhatók vagy újraismétlendők az aktuális célok érdekében. Katolikusként viszont természetesnek vesszük (vehetjük!), hogy VAN ami nem változik: nem fog rajta az idő, periódusonként ugyanazok a szavak hangoznak-hangozhatnak el.

Az egyszeri cikkíró duplán örül a fentieknek, hisz’ öt év elteltével bizonyosan senki sem emlékezhet korábbi betűire-szavaira, másfelől viszont egykori szavai újra érvényesek és igazak. Írtam 2009-ben és 2014-ben is, hogy „Méltányolandó és kedves gesztus, hogy az Európai Parlamenti választásokat a krisztinavárosi képviselőtestület választáshoz igazították, s így ötévente jó híveinknek egyszerre nyílik lehetőségük legszűkebb és földrésnyi pátriájuk sorsa fölött is dönteni. Már ha elfogadjuk a tény, hogy a választáson igenis sok múlik. Nagy különbség, hogy a Krisztinavárosban csak jó és még jobb közül lehetett választani, országosan azért ennél árnyaltabb volt a kép...” Idén az egyezés olyannyira igaz volt, hogy egyazon napon szavazhattunk kétszer is. Az egyik választás végeredménye borítékolható volt, a másik pedig az utolsó pillanatokig meglepetéseket tartalmazott – a számlálóbizottságnak legalábbis.

Az országos választáson meglepően nagy volt az aktivitás, helyben ezúttal nem mondhatjuk el, hogy jobbak lettünk volna, mint az országos átlag. Sőt. Közepes „szavazási hajlandóság” mellett 235 testvérünk élt jogával, viszont – köszönet érte – majd’ mindegyikük élt a 7-es jelölés lehetőségével: alig tucatnyian jelöltek kevesebbet. Csemegeként volt közöttük valaki, aki csupáncsak egy jelöltet támogatott. Egyetlen érvénytelenül szavazó testvérünk pedig éppen ellenkezőleg: a 20 jelölt közül 17-et gondolt méltónak a tagságra. Sajnos mindet be is X-elte. Kétes dicsőség volt a kimaradók között lenni...

Az 1604 jelölésből minden jelöltnek jutott: kinek több, kinek kevesebb. Természetesen nem volt előírás, de úgy alakult: az lett tag, akire legalább minden harmadik ember szavazott. Persze voltak, akik minden második embertől kaptak bizalmat. Ennél jobb arányok talán nem, de nagyobb részvétel lehetett volna, hisz egy-egy vasárnap 5-600 választókorú ünnepel együtt. A választói listán egyébként közel másfélezer szavazásra jogosultat találhatunk (a lista nyilvános volt, és kértük a jó hívek segítségét az aktualizáláshoz). Nyilvánvalóan maradhettek már –mindkét értelemben– elköltözöttek a listán, de akárhogy is nézzük: ezúttal megfordíthatjuk a régi mondást: elegen voltunk, de nem (túl) sokan. Az is lehet persze, hogy megint csak a „vasmag” volt igazán aktív, de annyira szeretném öt év múlva azt olvasni (esetleg: írni), hogy a részvétel minden korábnál nagyobb volt.

A választás nyomán 10+4 fős csapat legitimációjában mindazonáltal nem lehet hiba. Tízen lesznek ugyanis az új, „rendes” tagok, akik a „hivatalból tagok”-kal kiegészülve dönthetnek mindenről a plébánia életében. Akár a Plébános (vagy javaslata) ellenében is. A „póttagok” – négyen – alig kisebb felelősséget viselnek, hiszen évente egyetlen esetben nem szavazhatnak: a költségvetés elfogadásakor. Ugyanakkor a költségvetési vitához is ugyanúgy hozzászólhatnak, érvelhetnek, és természetesen minden

más kérdésben szavazhatnak is. Közöttük van bizonyos sorrend is, hisz' ha egy vagy több rendes tagot az Úr magához közelebbi szolgálatra szólít, sorrendben lépnek a helyükre. Így nem kell időközi választást kiírni.

A névsort Plébános atyánk már elküldte jóváhagyásra, s hivatalos levélben kérte az új testület kinevezését. Ám a bíboros atyának vétőjoga van (és itt is lenne jelentősége a póttagságnak), ezért – bár a szereplőket ismerve bátran lehetne nagyobb összegben fogadni a vétő elmaradására, a rend az rend – a reménybeli új Testület tagjainak névsora még nem közölhető.

Egy okkal több tehát, hogy minél többen együtt legyünk templomunk búcsújának ünnepén, hisz a püspöki szentmisén esküt tevőket látva a testület összetétele akkorra már egészen bizonyossá válik. Az új testület hivatalosan aznap kezdheti meg működését az ünnepi szentmisét követő alakuló ülésen.

Amit mi (addig is...) tehetünk: az az ima, a szüntelen imádság. Imádkozzunk Hazánkért, családjunkért, plébániánkért, testvéreinkért! Bizonyosan nem tesszük hiába. Részben mert bőven ránk fér, részben mert minden elimádkozott szó felkerül a Mennyrország falára, ráadásul belülről. Ebben bízuk:

Tibély András

„Előtűnnek a lágy vonalak...”

A szentély feletti diadalív csúf beázásához, és a lelkesen potyogó vakolathoz már hozzászokhattunk, de az oldalhajó faláról nemrégiben egyben lehullott faldarab sokakat ijeszt(het)ett meg, pedig jó hírnek volt cáfolhatatlan bizonyítéka: a Lourdes-i barlang ázása megszűnt, a száradó vakolat pedig engedett a gravitációnak. Erről s még sok egyébéről beszélgettünk Czigler Ágostonnal, templomunk „örökös felújítójával”.

– „Tisztelt Fővállalkozó úr!” – mondanám, de ez így nem fog menni. Igaz, hogy már 50-pár éve is elmúlt, de amikor ministrálni kezdtem, a bámult és irigyelt „öreg” ministránsok között „Csupi” voltál, (a főministránst pedig Mityúnak hívták), tehát hogyan szólíthatlak?

– Ahogy jól esik. Amúgy 10 éves koromig nem is hallgattam más névre és 16 éves unokám is egykori becenevemem szólít, ahogy a Krisztinában is sokan. 63 éve ministrálok. Hiába költöztem el immáron 40 éve, ma is krisztinainak érzem és vallom magam. Ez az alap. Ezer dolog köt ide, itt nőttek fel: minden szabadidőmet itt töltöttem. De nem csak a teljes egészében itt töltött gyerekkoromért lehetek hálás, hanem Várhegyi István kanonok úrnak is, aki egy munkahiányos, nehéz időszakban, a legnagyobb bajban 1997-98-ban lehetőséget adott arra, hogy a templomot kifesthessem. Megpályáztattam. „Adj ajánlatot, de verseny lesz” – mondta. Én versenyben nyertem meg nála. Ő pedig nem csak megbízást, de bizalmat is adott. Akkor kezdtem el a munkát. Azóta időnként megjelenünk, és tesszük a dolgunkat.

2001-ben beázott a templom a vadiúj festés után. 2002-ben megcsináltuk a külső homlokzat-felújítást. Ennek során nekiálltunk, és kipucoltuk a szentély feletti boltozat négy sarkában összegyűlt szemetet, galambpiszkot és egyebet, mert a beázás során azok szívták meg magukat teljesen a vízzel és jól megtartották a nedvességet. Azért nem akart

kiszáradni. Akkor építettünk be szárítógépet, miegymást. Addigra már szépen kivirágoztak a sóvirágok is. 2002-ben megkutattuk a freskót: ma is látszanak a kis kutató-ablakok rajta. Készítettünk egy szakvéleményt és restaurálási tervet, ami több mint 50 oldal lett. De a restaurálásra már nem volt pénz. Azóta lobbizunk, de 17 év alatt sosem volt annyi pénz, hogy a munkának nekiállhassunk. A költségek az akkori 4 millió forintról mostanra 16 millió fölé kúsztak, de most már (talán) biztosak lehetünk abban, hogy az Egyházmegye ad pénzt, és pünkösöd után „aláíródik a szerződés” és elkezdődhet a munka.

– Itt most talán nem kéne szerényen egyszerűsíteni. Nézzük végig, ez esetben mit takar ez a rövidke szó?

– Tényleg több mindentről van szó, sok minden tud elkészülni.

Korábban a csapadékvíz nem volt a csatornába kötve, ezért a talajba jutó csapadékvíz szívódott fel a falakba, ez okozta a felvizesedést, különösen a Mészáros utcai oldalon. Mára ez megoldódott, így a Lourdes-i barlang is kiszáradt, és az oldalhajóban is lehullhatott a száradó vakolat. Ezt fogjuk leverni mindkét oldalhajóban a szobortartó konzolok aljáig, vagy ameddig az anyag kívánja, s erre jön majd egy „szárító” szellőző vakolat meg a festés.

– Az első fázis tehát az oldalhajók vakolása-festése?

– Igen, aztán a búcsú után kezdődik majd a szentély freskójának restaurálása, mely adventre tud befejeződni. A hatfős, sokat látott restaurátor-csapatnak nem kis feladata lesz a megtisztítás-kijavítás: az eredetihez hasonló állapot helyreállítása, mert a freskót az 1940-es és a 70-es években is javították már. A templom-bővítés, szentély elhúzás során a páratlan bravúrnak köszönhetően a freskó megmaradt, de természetesen a mennyezet sérült: kisebb-nagyobb repedések, hiányok keletkeztek. Ezeket anno gipsz-pogácsákkal pótolták és festették, melynek során erősebb kontúrok keletkeztek. A jó hír, hogy a csúf sókivirágzás alatt egy sokkal finomabb kép van. A vakolat tartalmazza az eredeti színeket-vonalakat, s az értő restaurálásnak köszönhetően a tisztítás és kiegészítés során az egykori lágy átmenetek visszajöhetnek, s megláthatjuk: menyire szép volt az eredeti freskó. Mindezen idő alatt a restaurátorok állványzatához csatlakozva mi ki tudjuk javítani a diadalív ázását.

Ezt követően a cserkészotthon körbeszigetelése következik. A plébánia fala mentén körben kiemeljük a földet, szigeteljük a falat és szivárgó-rendszert építünk ki. Ez után jöhet a visszatöltés és járdaépítés. Egyszóval mozgalmas időszak következik.

– Köszönöm a beszélgetést, köszönjük a munkát. Izgatottan várjuk az eredményt!

Tibély András

30. cserkésztábor

Az idei évben plébániánk cserkészcsapata, a 148. Nagyboldogasszony cserkészcsapat 30. nyári cserkésztáborára készül. A tábor július 1. és 11. között lesz a Mátrában, Szuha falu mellett egy bükkerdő közepén.

Az idei táborra, ahogy az elmúlt években megszokhattuk, több mint 100 résztvevőt várunk. A legkisebb cserkészeink 9-11 évesek, ők 6 napon keresztül fognak velünk táborozni, a nagyobbak pedig végig ott lesznek a 11 nap alatt. Ugyanakkor nem csak belőlük áll a tábori résztvevők csapata. Már több éves szép hagyományunk, hogy korábbi, családot alapított cserkészeink is eljönnek a tábor közepi hétvégén velünk táborozni a családos altáborba (CSAT). Ez idén sem lesz másként, július 4. és 8. (csütörtök-hétfő) között jön Szuhára gyujtából 10 család is táborozni.

A 30. cserkésztáborunkat több módon is meg fogjuk ünnepelni a táborban. Ezek közül kiemelkedő a július 6-án, szombaton este tartandó tábortűzünk, ahová nem csak a táborozókat és a már jelentkezett CSAT résztvevőket várjuk sok szeretettel, hanem mindenkit, aki legalább egy táborban a 30 közül velünk táborozott. A tábortűzön a 30 év legemlékezetesebb játéka és műsora fognak megelevenedni. Buzdítok tehát mindenkit, aki már egyszer életében táborozott velünk, vagy bármilyen módon kötődik cserkészcsapatunkhoz, hogy jöjjön, és ünnepeljen velünk július 6-án este! Az ünneplés másnap, július 7-én, vasárnap is folytatódik a szülői napon. Természetesen lehet a táborban is aludni, sátorhely mindenképpen lesz elég. Akinek esetleg sátorra van szüksége, kérjük, hogy június 25-ig jelezze a 148@cserkesz.hu e-mail címen.

Hogy ne csak az én szavaim hívják a 30. táborra a korábbi és jelenlegi cserkészeinket, megkértem korábbi őrsvezetőnket, Varga (Forián-Szabó) Annát, hogy írja le röviden, ő miért jön, és miért buzdít másokat is, hogy jöjjenek:

„Szeretném megmutatni a páromnak, mit jelent cserkésznek lenni:

- reggel a sátorból kilépve a harmatos fűbe lépni
- álmosan, bögrével a kezemben a konyha felé baktatni
- a réten a szembejövő random emberrel egymásra mosolyogni
- a budiban földet lapátolni, és közben a kint várakozóval kedélyesen elcsevegni
- a szentmisén gitáros énekeket énekelni, és az erdőt nézni
- ebéd után az árnyékban sziesztázni
- a tábortűznél az éj sötétjében eltorzult arccal üvölni az ó máj csecsét
- körben állva a Szellő zűg távot énekelni
- zászlólevonás után a kistábor felé sétálni, és a sátrakból hatféle esti mesét hallani”

Horváth Domonkos

30.

Ha jól átgondolom, csak a hivatalos újraalakulás történt 30 éve. Nem szabad elfeledkezünk arról, hogy volt mire építkezni. Mikor ideköltöztünk a Krisztinába, (több mint 40 éve) Blanckenstein Miklós atya volt a káplán. Szervező képességének, közösség-építő remek ötleteinek gyümölcseit mindannyian élveztük: gyermekek, fiatal és idősebb felnőttek egyaránt. Az általa szervezett táborok nem csak nyári tartalmas programok, hanem egész évre muníciót adó lelki töltekezések voltak. Én személy szerint is nagyon hálás voltam azért, hogy két nagyon eleven fiamat gondolkodás nélkül vitte, sőt időnként hajmeresztő ötleteiket hasznos irányba állította. Néhány táborba elmentünk férjemmel segíteni. Az előtáborban építettünk, a tábor ideje alatt vásároltunk, vizet hordtunk, – ez nagyon hasznos tevékenységnek számított. Pl. a Bükkben lévő nyári táborban nem volt helyben ivóvíz, 20 literes kannákban, a falu közkútjáról vittük a vizet, szinte egész nap úton voltunk, hiszen 120-130 gyerek nyáron, melegben, bizony tekintélyes mennyiséget fogyasztott. Ha kellett, akkor az akadályverseny valamelyik állomásán tettük hasznossá magunkat. S közben nagyon jól éreztük magunkat! Fiaim mindig szeretettel emlékeznek a Péliföldszentkereszten tartott nyári táborra, amit a Zsolt házaspár szervezett. Következő évben volt az a bizonyos bajor-magyar tábor Heregréten, a Bükkben, ahol fiataljaink élő mintát kaptak arról, hogyan is működik egy cserkészcsapat. Sokat köszönhetünk az Andrásfalvy családnak, Etelka ismeretsége kapcsán jöttek hozzánk táborozni, Andrásfalvy András volt az önkéntes tolmács, s pl. a cserkész egyenruhával is az ő viseletében barátkozhattak fiataljaink. Remek lehetőség volt ez a tábor arra is, hogy ne mese és hirdetés alapján kelljen a cserkészet felélesztését népszerűsíteni. Fiataljaink a tábor végén kijelentették: ezt mi is meg tudjuk csinálni! Volt ebben egy kis kihívás is, itt is működött természetesen a magyar virtus. Igazán csak kicsit kellett hátulról és nagyon óvatosan besegíteni. Helyet is kaptunk a pincében, aminek első rendbetétele elég nagy munkával járt, de ez meg abban segített, hogy még jobban összekovácsolódott a csapat. Azért írtam ilyen nagy vonalakban, mert az írás kezdetekor támadt az a gondolatom, hogy sokan örünek ebből az időből emlékeket, kedves történeteket, amiket jó lenne másokkal is megosztani. Van az interneten csapattörténet, részletes és pontos. Hát persze: Sényi Kati írta! De én egészen személyes élményekre gondoltam. Például 1991-ben a Porva-Csesznecki előtáborba egy kisfiút is vittünk magunkkal. A család programja úgy alakult, hogy Gábort nem tudták volna a tábor kezdetére hozni. Talán 7-8 éves lehetett, vézna, s láthatóan nagyon csendes, visszahúzódó kisfiú volt. Tőle telhetően segített, amiben tudott, igazán semmi gond nem volt vele. Volt munka bőven, egy hatalmas réten kellett a konyhát, fürdőrészeletet, sátorhelyeket kiépíteni. Este vacsora előtt a már kiépített tábori konyhában megállt előttem egy kis fürdőnadrágban, karján a törülköző, kezében a fogmosó pohár, fogkefével és teljes bizalommal kérdezte tőlem: Ági néni, hol van a fürdőszoba? Nem értette a hatalmas nevetést, ami az első megdöbbenés után felcsattant. Lekísértem a mellettünk lévő völgyben csordogáló kis patakhoz, s megmutattam a hatalmas „fürdőszobát”. Sok új dologgal találkozott a tábor folyamán, de remek kiscserkész vált belőle. Sok-sok ilyen kedves kis történet erősít meg abban, hogy érdemes volt a kezdeti pár évben annyi energiát és főleg időt adni-szánni erre a mozgalomra, fiaim későbbi életrajza is rendre ezt igazolta.

Komatál, avagy fakanállal a közösségért

Ugye mindenki tudja, mi is az a komatál? Nem? Nos, a gyermekeim születéséig én sem tudtam! „A komatál a gyermekágyas anya tápláléka, melyet a komaasszonyok fölváltva küldenek. Az 1930-as években a komatál még elmaradhatatlan jele volt a közösségi összetartásnak, egymásra figyelésnek. A szoptató anyáról való gondoskodással biztosították, hogy az anya minél gyorsabban erősödjön a szülés után, s minél tovább tudjon szoptatni. A komatál lehetőség szerint gazdag, tartalmas ebéd és bor volt, vidékenként 2-9 napig. Fogásainak száma mindig páratlan volt. Illendőség szerint a komatálat az kóstolta meg először, aki hozta, s az anya és családja előtte ették meg. A komatálat vivő erőt, egészséget, bő tejet és jó fejlődést kívánt, s elkérdezgette az anyától, hogy van a gyermek, hogy ment végbe a szülés, majd ellátták jó tanácsokkal.” (Magyar Katolikus Lexikon)

A szép népszokás felelevenítésének ötlete zsinatolásunk során merült fel először. Megvalósításához nem volt szükség másra, csak egy lelkes csapatra, amelynek tagjai vállalják az ebéd elkészítését, és olyan családokra, ahol kisbábát várnak és örömmel fogadják a közösség segítségét. Istennek hála mindkettőből akadt elég az elmúlt három év során!

A komatálás csapat vállalja, hogy a kisbábák születését követően 4 héten át minden hétköznap ebédet visznek a családnak. (Hétvégenként csak azért nem, hogy a lelkes nagymamák se maradjanak teendő nélkül!) Jelenleg 10–15-en alkotjuk a csoportot, így mindannyian csak egyszer, kétszer főzünk az aktuális családnak. Természetesen figyelünk a család létszámára, az esetleges ételallergiákra, vagy arra, hogy a nagyobb testvérek mit esznek legszívesebben.

Megkértem az ötletgazdát, illetve a legelső és a legutóbbi komatálás anyukát, hogy egy pár mondatban írják meg a komatállal kapcsolatos élményeiket. Ha ennek hatására bárkinek kedve támad csatlakozni a csapatunkhoz, örömmel látjuk!

„Velünk indult a komatál bő három évvel ezelőtt. Hihetetlenül jó élmény volt megtapasztalni azt a szeretetet, odafigyelést, gondoskodást, amit a komatálon keresztül kaptunk. Azóta mi is lelkes tagjai vagyunk a láncnak. Igen szerencsésnek érezzük magunkat, hogy egy ilyen jól főző egyházköztség tagjai lehetünk! :-)” *György-Farkas Anna*

„A komatál nekünk sokat jelentett több szempontból is: Egyrészt nagyon jól jött, hogy nem kellett azon gondolkodnom, hogy mi legyen a másnapi ebéd, főzés helyett aludhattam egy jót, és a baba is szépen kerekedett. Még a tapasztalt védőnő is hűledezett, amikor egy hónaposan lemázsáltuk Borsikát... Másrészt nagyon jól esett, hogy ennyien törődnek velünk. Még olyanok is, akiket csak látásból ismertünk. Kisgyermekes családok, nagyszülők, sőt dédik is! Azért volt mindegyik fogás olyan finom, mert szeretettel készült! Köszönjük!” *Dankó-Walthier Edina*

„A komatál gondolata a zsinatolás során fogalmazódott meg a Közösség munkacsoportomban. Nagyon boldog voltam, amikor valóra vált javaslatunk! Számomra örömet jelent a készülődés: kigondolni, mit is főzzek? Persze, amit az unokáim is szeretnek, az biztos jó lesz. Bevásárlásnál válogatni, mibe tegyem, ami elkészült, mi az, ami praktikus és a legkevesebb gondot jelenti a családnak? Ja, és van-e kivasalt szép tiszta konyharuha, terítő, amivel letakarhatom a szállítandó ételt. Ó, és kicsi meglepetés a Babának... Egyszóval örömet jelent a törődés az aktuális családdal, de hiszen ez az egyik

fontos eleme a közösség fogalmának: az egymással való törődés. Külön élmény a babákat látni, az örömteli családokat, s tudni azt, hogy növekedésük egy kicsi sejtjéhez talán én is hozzájárulhattam. S később találkozva velük, sétáltatás közben, misén, mindig nagyon jó, szívmelengető érzés fog el, úgy érzem, közöm van hozzájuk. Így is épülhet az érzelmi szálakon keresztül egy közösség.” *Csermák Judit*

Selmeccziné Zsuppányi Maja

Rejtvény

Juss el a tagadásból a hitre!

Mindig csak egy betűt kell megváltoztatni.

A meghatározások segítenek:

1. Tagadó szó
2. Ez is tagadó szó
3. Vadnövény
4. Kasély maradvány
5. Félelmetes képzeletbeli alak
6. Titkos megfigyelő
7. Kettő szóösszetételekben
8. Mely személyt?
9. Feltétlen bizalom

Róm 16,25-27

1	N	E	M
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9	H	I	T

Selmeccziné Zsuppányi Maja

Házunktája

Lapunkban is megkerülhetetlen az elmúlt napok mélyen megrázó eseménye, a dunai hajókatasztrófa. Aznap, szerdán este is néztem a híreket. Sokat nem aludtam akkor éjszaka, gondolom még sokan imádkoztak velem együtt azért, hogy találjanak még túlélőt! Hallgattam a nyilatkozatokat, észrevételeket. Amivel azonnal és mélységesen egyetértettem, egy hajómérnök véleménye: nem szigorítani, hanem betartani kell a hajózási szabályokat. S ezt tudomásul kellene vennünk az élet minden területén! Felgyorsult, rohanó életünk komoly csapdája az a jelenség – mert mégsem tudunk ilyen tempóban, ennyi felé igazán odafigyelni – hogy csak nagyjából, pontosabban azokat a szabályokat tartjuk be, amik segítenek céljaink elérésében... Tetszik, nem tetszik, így működünk. Ha pedig gyanúnk támad, hogy talán lehetne másképp is, gyorsan megideologizáljuk miért is jó ez így! A legegyszerűbb példa: miért történik annyi közlekedési baleset? Rosszak a szabályok? (ez természetesen költői kérdés volt). Nem is érdemes számolni, mennyivel több halálos áldozatot veszítünk egy év alatt a közúti közlekedésben elkövetett szabálytalanságok miatt. Mert nem egyszerre, egy időben történik? S ez még csak a közlekedés! Mennyi baj, probléma elkerülhető lenne, ha az alapvető szabályok betartását természetesnek vennénk.

Végre elérkezett a várva-várt nyár, a pihenés, nyaralás ideje. Mindannyiunknak szüksége van kikapcsolódásra, s ez így van jól. De ötletes szülőként, nagyszülőként tudunk úgy programot alakítani, szervezni, hogy ez a pihenés ne terméketlen tespedés, hanem valódi élményszerző feltöltődés legyen. Természetesen most is a tanár bújt ki belőlem, ezt az érzést nem lehet nyugdíjba küldeni. Hihetetlen előnnyel folytatják tanulmányaikat ősszel azok a csemeték, akik nem csak „lazulással” töltik a nyarat.

Nagyon előreszaladtam időben. Mivel előző számunk húsvétkor jelent meg, nem volt módom mindannyiunk nevében megköszönni ministránsainknak és énekeseinknek azt a rendkívüli áldozatos helyállást, amivel egész nagyhéten át segítettek felkészülni húsvét szent ünnepére. Lehetne jelzők sokaságát sorolni, de úgy gondolom elég annyit írnom, hogy rendkívül hálásak vagyunk érte! Az asszisztencia fegyelmezett együttmozgása mutatta, milyen mély hagyománya van itt nálunk a Krisztinavárosban ennek a liturgikus szertartás sorozatnak. A kicsik figyelték a nagyobbakat, az idősebbek szeretettel terelgették a fiatalabbakat; így megy ez már nagyon-nagyon régóta! Az énekkar mindig elvarázsol! Elismerem, elfogult is vagyok, nagyon szeretem a gregoriánt! Sokan hallgatják énekkarosainkat szívesen, de már nem igazán tudják, hogy a gregorián kutatás egyik legjelentősebb kutatója Szendrei Janka (nem melleleg, a Schola Hungarica egyik alapítója) tanította, vezette őket évtizedekig. Mikor egészsége már nem engedte a rendszeres foglalkozást, adta át a stafétabotot Kocsis Csabának, a kórus mostani vezetőjének. Pár éve készült vele riport újságunkban, így „csak” azt a munkáját méltatom, hogy vissza tudja vonzani az énekkar régi, rutinos embereit ezekre az alkalmakra, s akkor úgy szól a kórus, mint régen! Mi meg örülünk nekik minden alkalommal! S mivel többségükben nagycsaládosok, bizony nehéz megszervezni az ünnepek előtti-alatti időbeosztást, hiszen a próbák és a szertartások komoly időáldozattal is járnak. Ezt az áldozatot külön köszönjük nekik és családtagjaiknak is! Múlt év szeptemberében érkezett komoly segítség Csaba számára, Rónaszékiné Zsófia személyében. A kicsikkel foglalkozik, minden második diákmisén ők énekelnek. Mióta elkezdte velük a foglalkozást, terveztünk egy bemutatkozó írást, de az élet mindig közbeszól... Zsófi – munkája mellett – 5 gyermeket nevel. Most ő volt lázas beteg, nem volt szívem még írással is terhelni. Annyit én is megtehetek, hogy kérem a szülőket, hozzák gyermekeiket minél előbb templomunk scholájába. Nem hiszem, hogy különösebben magyaráznom kellene a zenei műveltség jelentőségét, inkább az együttes közösségformáló és megtartó erejét hangsúlyoznám. Ez mai életünkben nagy kincsnek számít. (Lapzártakor érkezett Szendrei Janka halálhíre. Következő számunkban köszönünk el tőle. Örök világhosság fényeskedjék neki!)

Ide kívánczok a „Beethoven Budán” sorozat minket leginkább érintő rendezvényének, az Orfeo zenekar és a Purcell kórus előadásában – Vashegyi György vezényletével – Beethoven: Krisztus az olajfák hegyén c. oratóriuma előadásának méltatása. Aki eljött, nagy élménnyel távozott! Ami számomra külön ajándék volt, az az élmény, ami a koncert elején ért! Nem szeretek késni, koncertről különösen nem, tehát időben indultam, belekalkulálva a jegy vásárlását is. Már messziről láttam: a sor vége kb. a gimnázium lépcsőjénél volt – nem egyesével, hanem 2-3 ember várt egy sorban – s utánam is rengetegen jöttek. 1978 óta élek a kerületben, de ilyen tömegű érdeklődőt még nem láttam itt nálunk a Krisztinában koncerten. Tudom, a zenekari és énekkari tagok családtagjai, baráti köre is bővítette a hallgatóságot, de inkább a Beethoven fesztivál jól szervezett reklámjára gyanakszom. Ez bizony tanulható, s következményeként mind a két

fél jól jár. Az előadókat inspirálja a tömött padsorok látványa, a hallgatóság pedig élvezheti ennek örömét az előadás emelkedett ihletettségében.

Kedves vendégünk volt a Krisztinavárosi esték sorozatban Marék Veronika író, grafikus. Annyian méltatták már, hogy nekem nem is érdemes belekezdeni. A tőle megszokott természetességgel pillanatok alatt otthonos légkört teremtett maga körül. Nem az ütött-kopott falakat láttuk a pince nagytermében, hanem Annipannit, Boribont, a Kockásfülű nyulat és többi meshősét. Mesélt, rajzolt és szokása szerint elvarázsolott bennünket. Nem a díjaktól lesz az ember szakmájának mestere – azért a József Attila díjat meg kell említeni –, hanem ha ilyen kedves természetességgel tanítja meséin keresztül gyermekeinket képeskönyvekben, kirakós játékokban, társasjátékokban, kifestőkben, animációs és ismeretterjesztő filmekben. Nem hiszem, hogy van olyan műfaj, módszer, amit ki ne próbált volna, hogy szórakoztatva tanítsa az ifjúságot! El sem hiszem, hogy már elmúlt 80 éves. Tizenéve hallottam már előadását a Pozsonyi Pikniken, pontosan ilyen volt. Isten tartsa meg még sokáig ilyennek, mindannyiunk örömére!

Gondolom, sokan töltötték június elsejét a televízió előtt, s a bátrabbak elmesélhetik személyes élményüket Csíksomlyóról, s a pápa által celebrált szentmiséről. Nekem a TV jutott, s az eseményeket értékelő sajtó, leginkább az internet. A pápa beszédéből egy mondatot szeretnék idézni (történetesen az Index újságírója, Pozsonyi Ádám cikkéből ollóztam): „Zarándokolni azt jelenti, hogy mint nép hazatérünk. Egy nép, amelynek gazdagsága a számtalan arc, kultúra, nyelv és hagyomány; Istenhívó szent népe, amely Máriával együtt zarándokol az Úr irgalmát énekelve.” Nagyon szép és felemelő mondat, jó lenne ezzel befejezni, s ebben megnyugodni. De a közvetítés befejezéseként történt valami, ami azóta sem hagy nyugodni. Mít tanítunk gyermekeinknek Himnuszunk énekléséről? Az előjátékkal kezdődik és az utójáték utolsó hangjával ér véget nemzeti imádságunk. Azzal tiszteljük meg, hogy vigyázz állásban hallgatjuk és várjuk végig. „Megbűnhődte már e nép...” ez még korántsem a vége, de az asszisztencia már vonult kifelé, így természetesen a pápa is. Az orgonista nagyon határozottan a valóban nagyon szép „Te vagy földi éltünk vezércsillaga” kezdetű Mária ének előjátékát kezdte azonnal. Ezt gyakran énekeljük a mise záróénekeként is, de aki rendszeresen nézi innen a közvetítéseket, tudja: a Himnusz után a Székely himnusz következik, s ez után a régi Székely himnusz (Óh én édes Jó Istenem...) Ezúttal nem így történt. Nagyon sajnálom. Tudom, a diplomácia sok mindent alakít, de mindig tőlünk várnak toleranciát?! Ezek után jól esett nézni a Duna TV műsorait, amit „A nemzeti összetartozás napja” kapcsán állítottak össze. Tehetség, tudás, kultúra, ezekben erősek vagyunk. Ennek tudatosítása (megfelelő életkorú) gyermekeinkben jó téma nyári estékre, esetleg lobogó tábor tűz mellett! A kicsiknek meg olvassunk jó sok Marék Veronika mesét! Jó pihenést kívánok!

H. Végvári Ágota

Gólyahírek

Cserkészcsapatunk már felnőtt tagjának, Bérczi Péternek és feleségének, Bérczi-Borbély Szabinának első gyermeke született. Fiú lett, Zsombornak hívják és május 25-én érkezett Mama, Papa, a nagyszülők, nagynénik, nagybácsik és unokatesók legnagyobb örömére... :-)

Nyíri Szabó Eszter

HÍVOGATÓ

Június

23. vasárnap

Úrnapja: ½ 9 órai szentmise után körmenet, de nem a megszokott útvonalon.

28. péntek

Jézus Szíve ünnepe

29. szombat

Péter-Pál ünnepe

30. vasárnap

országos gyűjtés „Péter-fillérek”

Július

5. péntek

elsőpéntek, reggel 8 órakor is lesz szentmise a templomban

7. vasárnap

½ 9 óra: szentmise keretében megemlékezünk Gyimóthy plébános atya halálának 38. évfordulójáról.

14. vasárnap

½ 12 óra: szentmise keretében megemlékezünk Várhegyi plébános atya halálának 10. évfordulójáról.

16. kedd

Várhegyi atya sírjához zárandokolunk Esztergomba

Augusztus

2. péntek

elsőpéntek, reggel 8 órakor is lesz szentmise a templomban

4. vasárnap

Templom-búcsúnk nyilvános ünnepe: A ½ 12-es ünnepi szentmisén új képviselőtestületünk ígéretet tesz.

5. hétfő

Búcsúnk napján - egész-napos szentségimádás
8 órakor szentmise, utána szentségkítétel

este 6 órakor szentóra

este ¼ 8-kor esperes kerületünk búcsúi szentmiséje

15. csütörtök

Nagyboldogasszony kötelező ünnepe

vigília szentmise szerda este ½ 7 órakor

napján rendkívüli miserend: 10 és este ½ 7 óra

20. kedd

Szent István király ünnepe

rendkívüli miserend: de. ½ 9 és ½ 12 óra

Szeptember

1. vasárnap

½ 9 órai szentmisén **Veni Sancte**

4. szerda

du. ½ 5-kor filmvetítés

6. péntek

elsőpéntek, reggel is lesz mise ¼ 8 órakor az iskolában

7. szombat

Délelőtt lecsóparti a plébánia kertjében

Október

19. szombat

plébániai zárandoklat

Szarvas-Gyula (Nádi-Boldogasszony kegyhely) környékére zárandokolunk. Mindenkit (a gyermekes családokat is) kérjük, hogy ezt az időpontot már most foglalják le naptárjukban, hogy egész közösségünk együtt tölthesse ezt a napot!

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622